

møde i Retten, blev saa afhentet af Politiet og ført til Bøggstør, og strax Dagen efter at han var kommen til Bøggstør, fikket for en Dommer, der affagde et behørigt motiveret Arrestbrevet over ham, saa at den Klage, han førte, de første Gange han henvendte sig til Rigsdagen, har viist sig at være fuldstændig ubeføjet. Hans Forhold var iøvrigt saaledes, at han ikke vilde forlade Arresten for at indfinde sig i Retslokalet til Forhør, hvorfor Dommeren selv maatte begive sig til Arrestlokalet for at forhøre ham. Under hans Ophold her blev det godtgjort, at det var paa Grund af den Pagt, han havde med Manden, at han ikke vilde betale Skat, og da han tillige var overbevist om at have gjort sig skyldig i Fornærmelser mod Hans Majestæt Kongen, blev Sagen indsendt til Justitsministeriet i Overensstemmelse med Bestemmelsen i § 97 i Straffeloven, hvorefter Paatale for Fornærmelser mod Statens Overhoved ikke maa finde Sted uden ifølge Justitsministeriets Beslutning. Ministeriet resolverede, at forinden Videre foretoges i Sagen, skulde han indlægges til Observation i en Sindsygeanstalt, og han blev da indlagt paa Aarhus Sindsygeanstalt, hvor han har opholdt sig, som det synes, i over 6 Uger. Efter denne Tids Forløb afgav Overlægen den Erklæring om ham, at han navnlig paa Grund af en Tysus, han havde haft i 1857, var greben af religiøs Banvid, og at dette religiøse Banvid havde paavirket hans Opfattelse af almindelige borgerlige og politiske Forhold, ligesom Overlægen udtalte, at der i hans svækkede Tilstand har fundet de saakaldte Hallucinationer Sted, og at det paa Grund af Bessaffenheden af hans Sygdom ikke var rimeligt, at han vilde blive helbredet. Støttet paa denne Erklæring af Overlægen, en Erklæring, der er afgiven i October 1869, og som senere er bleven godkjendt af Overlægen i 1873, blev Manden gjort umyndig samme Aar, men samtidig blev han ifølge Ordre fra Justitsministeriet fritagen for Tiltale i Anledning af de mod Hans Majestæt Kongen fremsførte Fornærmelser. Saaledes stod altsaa Forholdet tidligere. Nu udtales det af ærede Medlemmer i Afbrydelse, der have fundet Sted under mit Foredrag, at Forholdene jo kunne have forandret sig siden den Tid. Ja, det er jo muligt, men det forekommer mig af principielle Grunde ikke, at det er korrekt, eller at det kan være Opgaven for dette Thing, om jeg saa maa udtrykke mig, at gjøre sig til Sagsfører for private Folk i denne Art af Sager, navnlig da det jo ligger tydelig for, hvad en Mand i hans Stilling kan gjøre. Jeg gjør opmærksom paa, at det, som jeg udtalte, ikke er rigtigt for Folkethinget at tage sig af denne Mand, navnlig efter, hvad der er foregaaet. Jeg kunde vel tænke mig, at man for Exempel fra Udvalgets Side kunde have gjort noget Andet, man kunde have taget hele Spørgsmaalet op angaaende den Maade, hvorpaa Umynd-

diggjørelser finde Sted hos os, man kunde for Exempel mene, at de Former, hvorunder det sker, og de Betingelser, som i saa Henseende forebræ, ikke ere syldeliggjørende, og man kunde ønske Forandringer i Lovgivningen i saa Henseende. Jeg kunde finde det ganske naturligt, om man gif den Bei, da det jo er muligt, at de bestaaende Former ikke ere tilstrækkelig betryggende, men hvad man end mener i saa Henseende, forekommer det mig ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at tage sig af denne enkelte Sag. Hvad Spørgsmaalet i dens Almindelighed angaar, vil det iøvrigt erindres, at der nu er al Udset til, at dette Thing om ikke saa lang Tid vil komme til at bestyrtte sig med det, da der i 2den Del af Processommisionens Arbejder er gjort Forslag, jeg tror det er i § 409 og følgende, til en ny Ordning af alle de Spørgsmaal, som vedrøre Umyndiggjørelse eller rettere Sager angaaende Umyndighedsdekreters Afgivelse m. m. Det forekommer mig saaledes ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at gjøre det nu; men dette kunde man gjøre, hvis Sagen i sin Almindelighed ønskedes behandlet, naar altsaa Spørgsmaalet laa for om, hvilke Betingelser der skulde være tilstede, og under hvilke Former det skulde ske, men det er ikke det, som Udvalget har indstillet, og det var heller ikke det, som Udvalgets Flertal indstillede i 1878 altsaa for 2 Aar siden, hvad da blev vedtaget. Det er særlig denne Mand her, man vil tage sig af. Men det forekommer mig, som sagt, at man hverken af principielle Grunde og heller ikke af Hensyn til, hvad der foreligger i den Sag, som jeg nu har tilladt mig at oplyse, bør vedtage denne Indstilling. Hvis denne Mand antager, at han nu er bleven rask, er der en ganske naturlig og simpel Bei for ham at gaa, og det er den at henvende sig til en Sindsygeanstalt, hvor han kan komme til at blive observeret, og derefter, forsaavidt Observationen afgiver et for ham gunstigt Resultat, da søge Umyndighedsdekretet hevet. Ligesom Umyndighedsdekretet er støttet paa en Erklæring af en meget saglyndig Mand, der var Overlæge ved en Sindsygeanstalt, saaledes vil Umyndighedsdekretet naturligvis blive hevet, saasnart han producerer en lignende Attest. Det er efter min Mening den korrekte Maade for ham at gaa frem paa, og jeg maa i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at, hvilke Former man end maatte ville opstille, og hvilke Betingelser man end maatte ville fordrø med Hensyn til Umyndighedsdekretets Afgivelse og med Hensyn til deres Ophævelse, er det klart, at en Bevidnelse, afgiven efter længere Tids Sagttagelse af en Overlæge paa en Sindsygeanstalt, under alle Omstændigheder vil blive afgjørende. Det, der nu foreligger i denne Sag indskrænker sig, saaledes som det meget rigtigt blev oplyst af den ærede Ordfører, til, at 2 Læger, der ikke vides særlig at have befattet sig med Sindsyge, have